

La urma urmei...

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Nu-i nimeni vinovat de-această culpă,
De clipa asta-n care ești departe,
Ninsoarea ce abundă ne disculpă
Venusiană eu, iar tu, pe Marte,

Deszăpezind cărări indifferente,
Podișuri vaste între munții Terrei.
Vezi, iernile de-acum sunt consecvente,
Un anevrism bizar al atmosferei...

La urma urmei cine poartă vina,
Antagonismul marilor planete
La care încă n-a ajuns lumina?
Troienele ce par să se repete?

- Nu căuta răspunsuri efemere,
Iubito, vezi, titanii nu se-nclină,
Noi, antagonici poli ai altei Terre,
Ne țin ostatici lanțuri de lumină.

Retina poartă cicatrici astrale,
Săruturi de fotoni, incandescente,
Nu recunoaștem legi universale,
Trăim prezent și clipele absente.

La urma urmei nouă ce ne pasă?
Hai să vânăm asteroizi savanți,
Mizeria acestei lumi o lasă
Că ne-a vândut iubirea pe talanți.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

Din volumul Ca și cum am împărți aceeași inimă -
Editura PIM Iași - 2016